ga se se olli kaugel; ja ma ei oskand teed. Kül olli mul wahhest hirm issiärranis ösel, nende märkamatta sure metsade sees, ja kül mitmel korral ma kahhetsesin et ma sedda rummala Jooksmisse nou ollin wõtnud: siiski taggasi miñnes ma kartsin nuhtlust: kui ma rahwast näggin, siis ma kartsin; ommeti ma piddin rahwa jure sama, sest ma ollin sõmatta, ja nälg tulli kätte. Kolm päwa ja öõd ma hulkusin nenda, siis ma sain ühhe küllasse Peipse äres. Ma läksin essimisse perresse ja pakkusin ennast tõle, sest heina-aeg olli. Sel perremehhel olli kasin perre, ia seäl ollid laiad heinamaad, ta wottis mind hea melega tõle. Keige se heina-aega ma ollin temma jures, agga ta olli waene, wähhe kül ma sain sea: kewwadisel ajal olli leibast jo pudo. Kui heina aeg lõppes, küssisin ma temma käest ommeti wähhe palka ka ommast waewast, agga perremees hakkas naerma, ja ütles: Woi; sin-

sinna Jooksja, palka weel tahhad minno käest, minne omma teed, ehk ma se-un so käed, ia jallad kiñni, ja wiin sind moisa. Ma ehmatosin, ia jooksin mis agga jallad joudsid, señni, kui ühhe teise küllasse sain, seäl ta ühhe perre-mehhe jures ma aitasin tedda Rukki- ja odra-leiko ajal. Minno särk, ja monned ride-räbbalad ollid selle ajaga hopis kullund, ma pallusin omma waewa eest, perremehhe käest wähhegi ihhowatet, sest tõ palka ma ei julgend ki ennam küssida, agga nenda sammoti kui teine ütles temma: Hulkuiale minna ei añna ühhes tegi. Kui ma nüüd temmaga hakkasin waidlema, wõttis ta mind kiñni, ja wiis mind Moisa. Seäl Moisas ei olnud sel ajal Herrat, waid ühhe Junkro käes olli wallitsus, se sundis kül minno perremeest et ta mulle ühhe särki ja wanna kubehilpo piddi andma, agga isse ta wottis mind omma tõle. Tõõd mul olli seäl kül hom-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1795, lk. 19